

имъ се обаждаше съ мило поблѣйване. И когато изъ пѣтя покрай нашата лѣтна кѣща изкарвахъ нѣкое селско стадо, то агънцето всѣкога тичаше къмъ него и огдавна би избѣгало, ако нашата градина да не бѣ заградена съ дървенъ плетъ.

Еднажъ, прѣзъ единъ горѣщъ день, азъ се скитахъ изъ градината съ вѣстникъ въ рѣка. И ми хрумна на умъ да подразна агънцето. Приклѣкнахъ задъ храсталата, не далечъ отъ кѣщата, и заблѣяхъ като овца:

— Бе-е-е!

И въ отговоръ веднага чухъ отъ другия край на градината:

— Бе-е-е!

— „Чуло ме-е“, помислихъ азъ. „Нека да го похамя и то да притича тукъ“. И азъ отново поблѣяхъ:

— Бе-е-е!

И пакъ чухъ недалеко:

— Бе-е-е!

„Тича“ мислѣхъ азъ. И продължавахъ съ треперящъ гласъ като овца:

— Бе-е-е!

И отново чухъ:

— Бе-е-е!